

Ross Rohde: Uskon sisäistämisestä

Ross Rohde: Caught

Olemme kuulleet sanottavan "kristillistä uskoa ei riitä opettaa, se pitää sisäistää". Tottahan se onkin, mutta kuulemme sellaista niin usein, että se on helppo sivuuttaa olankohautuksella. Miltä näyttää, jos joku on "sisäistänyt uskon"? Millä tavalla se poikkeaa ihmisestä, jolle kristinusko on opittua?

Haluan selittää, miten minun mielestäni kristinusko voi tulla sisäistetyksi. Miten sinusta tuli perheesi jäsen? Ethän sinä loppujen lopuksi ole tulosta vain kansallisesta kulttuuristasi, olet sitten australialainen, britti, espanjalainen tai amerikkalainen, vaan olet osa perheesi kulttuuria? Jotkut perheet riitelevät paljon ja "huutavat kaiken ääneen". Toiset olisivat sellaisesta käytöksestä aivan tolaltaan ja pysyisivät mieluummin hiljaa ja antaisivat jännitteiden kasvaa räjähdyspisteeseen asti. Me kaikki heijastamme oman perheemme kulttuuria. Olisin kuitenkin valmis lyömään vetoa, että kukaan meistä ei ole käynyt läpi kurssia nimeltä "Virtasen perheen elämä, osa 101". Emme ole välttämättä koskaan kokeneet, että vanhempanne olisivat koonneet meidät keittiön pöydän ympärille ja pyytäneet ottamaan esiin muistilehtiömme, kun he luennoivat meille kohta kohdalta, miten meidän perheessämme toimitaan.

Millä tavalla me sitten omaksumme omassa kodissamme perhe-elämän tavat? Me tarkkailemme niitä, useimmiten huomaamattamme. Me osallistumme perheen elämään ajattelematta sitä sen enempää. Saatamme keskustella asioista ja päädymme tulokseen, että tämä on oikea tapa tehdä asioita. Ja tarkkailemme myös muita, jotka ovat perheemme ulkopuolisia, ja meistä voi tuntua epämiellyttävältä, jos he rikkovat meidän perheemme sääntöjä. Lyhyesti sanoen, opimme osallistumalla.

Annan esimerkin. Johdatin erään kaverin Jeesuksen luo muutamia vuosia sitten. Voimme sopia, että kutsumme häntä David'iksi. Muutamat ystävämme ja minä kokoonnuimme David'in kotona, jossa oli koolla myös David'in perheen jäseniä ja ystäviä, ja opetuslapseutimme heitä. Yksi monista asioista, joita teimme siellä sen enempää asiaa ajattelematta, oli se, että laskimme kätemme ystävien olkapäille, kun rukoilimme heidän puolestaan. Kysyimme henkilöltä ensin luvan ja kun hän suostui, nousimme ylös ja kokoonnuimme hänen ympärilleen rukoilemaan.

Erään kerran David'in perhe kutsui minut ja ystävämme erääseen viihtyisään ravintolaan lounaalle. He halusivat, että tapaisimme yhden heidän ystävänsä, jota voimme kutsua nimellä Jake, jotta voisimme vaikuttaa hengellisellä tavalla Jaken elämään. Keskustelun kuluessa David, joka oli nyt kuukauden tai parin ikäinen uskossaan, kysyi Jakelta, voisimmeko rukoilla hänen puolestaan. Muistathan, että olimme keskellä ravintolan tungosta. Jake hyväksyi ajatuksen. Ennen kuin edes

ehdimme tehdä mitään, David oli hypännyt pystyyn, laskenut kätensä Jaken olkapäälle ja aloittanut äänekkään rukouksen (jonka senkin olimme esimerkillämme hänelle opettaneet).

En koskaan harkiten opettanut David'ille, että tämä oli "se tapa", miten rukoillaan. Mutta olin antanut hänelle esimerkin. Jos hän olisi ollut jonkin verran vanhempi uskossaan, olisi ollut todennäköistä, että hänen käsityksensä rukoilemisesta olisi ollut monivivahteisempi. Olin tarkoituksella opetuslapseuttamassa David'ia. Se ei kuitenkaan merkinnyt kauhean paljon muuta kuin että olin nostanut hänen ja perheensä ja ystäviemme keskellä esille aiheita, joista sitten keskustelimme ja joita tutkimme Raamatusta, tai että palvelin heitä jollakin muulla tavalla hengellisesti. Mutta David, hänen vaimonsa ja ystävänsä oppivat aika paljon "käsiteltävän asian" ulkopuoleltakin. Tosiasiassa he kaikista päätellen oppivat paljon enemmän tarkkailevan osallistumisensa kautta kuin harkitun opetusohjelman sisällön mukaan.

Haluan vielä kertoa toisenkin näkökulman siihen, miten otamme uskoa vastaan. Kun jokin "ei mene perille", on tuskin yksinomaisena syynä se, että me jotenkin epäonnistuimme, kun pidimme muodollista opetuskurssia asiasta. Jos he eivät sisäistäneet sitä, se johtui siitä, että he eivät halunneet omaksua sitä tai he eivät olleet havainnoineet asiaa riittävästi, jotta he olisivat sisäistäneet sen. Henkilökohtaisesti uskon vahvasti, että sillä ei ollut mitään tekemistä muodollisen opetusohjelman sisällön kanssa.

Tässä vielä yksi näkökulma uskon sisäistämisestä (ja sen jakamisesta eteenpäin). En pysty ajattelemaan yhtään uskonelämäämme kuuluvaa asiaa, mukaan lukien muodolliset oppikysymykset, joita ei voitaisi omaksua ilman opetusta. Tosiasiassa minun mielestäni luokkahuoneen tapaan järjestetty opettaminen johtaa siihen, että opetettu asia päättyy pelkästään oppilaan päähän, mutta ei tavoita hänen sydäntään ollenkaan.

- Kuinka suuri osa sinun uskostasi on todella sisäistettyä?
- Missä määrin sinulle opetetut asiat ovat todella sulautuneet sinuun sydämen tasolla eivätkä ole jääneet pelkästään pään tiedoksi?
- Mahtaako olla niin, että opetamme toisia ahkerasti, koska olemme omaksuneet sellaisen tavan muilta? Eikö olekin ironista?
- Miltä opetuslapseuden ilmapiiri mahtaisi näyttää, jos me hylkäisimme "muodollisen" opettamisen? Voisiko uskovista silti kehittyä erinomaisia Kristuksen opetuslapsia, jos heitä vain opetettaisiin tekemään kaikkea, mitä hän on käskenyt tehdä?

Ross Rohde

Copyright © 2013 Ross Rohde. Artikkelin on suomennettu ja julkaistu luvalla kirjoittajan blogista [Viral Jesus](#). Copyright © 2013 Uskon kilpi. Julkaistu sivulla www.uskonkilpi.net.